

Camellia

ขุนศึก
ให้
嬌医 อ้วนพี
ท่านจะได้
มี รงตบตี
กับญาติ
เหล่านั้น

2

风光霁月 เฟิงกวางลี่เยวี่ เขียน
หงเซียง แปล
十七悠 วาด

บทที่ 41 แกล้งป่วย

จางซื่อมีทั้งความริษยาและเกลียดชังเต็มอกจึงลงมือไม่เบา อีกทั้งนางจงใจอนี้ว คิดจะใช้เล็บยาวข่วนใบหน้าของฉีเมี่ยวโดยตรง

ฉีเมี่ยวตกใจจนหน้าถอดสี ได้แต่ก้าวถอยหลัง แต่ถึงอย่างไรนางก็ไม่มีวรยุทธ์ เมื่อถอยหลังทำข้างหนึ่งก็เหยียบชายกระโปรงจนร่างกายล้มไปข้างหลัง ทว่าเป็นเพราะนางล้มลงถึงรอดพ้นกรงเล็บนั้นได้

อวี๋เหลียนได้ยินเสียงจึงรีบเข้ามา เห็นฉีเมี่ยวล้มลงกับพื้นแล้ว จางซื่อแยกเขี้ยวยิงฟันจะทำร้ายคนต่อ นางจึงพุ่งเข้ามาปกป้องฉีเมี่ยวทันที “อานลู่โหวฮูหยินเสียสติไปแล้วใช่หรือไม่ ทำกับชื่อจื่อฮูหยินของพวกเราเช่นนี้ได้อย่างไร!”

วันหน้าถ้าต้องมาปรนนิบัติทั้งเข้าเย็นเช่นนี้ ต่อให้นางโชคดีไม่บาดเจ็บ ก็ต้องโกรธหญิงสูงวัยเสียสติผู้นี้จนตาย

นึกถึงตรงนี้ ฉีเมี่ยววางมือบนหน้าอก เมื่อคิดว่าตนเอง ถูกทิ้งไว้ในปัญหายุ่งเหยิงเช่นนี้ อนาคตเลื่อนลอย น้ำตาแห่ง ความน้อยใจก็ไหลออกมาจากเบ้าตา ร้องเรียกอย่าง ‘อ่อนแอ’ ว่า “อวีเหลียน” จากนั้นตัวก็อ่อนวบหมดสติไป

“ฮูหยิน ฮูหยิน!”

อวีเหลียนตกใจจนหน้าซีด เมื่อครู่ฮูหยินเหยียบกระโปรง ล้มลงหรือถูกจางซื่อผลักถึงล้มลง นางมองเห็นไม่ชัดเจน คนอยู่ ดิจๆ เพิ่งเข้าประตูยังมีชีวิตชีวา ครู่ต่อมาก็อ่อนแอวบหมดสติ ถ้า ไม่ใช่กระแทกล้มลง ก็ต้องเป็นโทสะโจมตีหัวใจ

“หญิงคนिकाต่ำต้อย เจ้าลุกขึ้นมา วันนี้ข้าจะให้เจ้าเห็น ความร้ายกาจของข้า!” จางซื่อไม่เชื่อด้วยซ้ำว่าฉีเมี่ยวจะวুব หมดสติ คนที่เมื่อครู่ทำเอาเป็นศัตรูกับนาง ทำที่มันใจมากถึง เพียงนั้นจะล้มลงครั้งเดียวก็หมดสติไปได้หรือ

อวีเหลียนประคองฉีเมี่ยวด้วยท่าทางตื่นตระหนก ตะโกน เสียงดัง “ช่วยด้วย! ช่วยด้วย อานลู่โหวฮูหยินตีชื่อจื่อฮูหยินจน หมดสติ ช่วยด้วย!”

จางซื่อโกรธจนถึงกับผงะ “เหลวไหล ข้าดีนางที่ใด!”

“ท่านวางแผนให้สาวใช้เทน้ำเดือด คิดจะใส่ร้ายชื่อจื่อฮุยฮินของพวกเราหรือ เมื่อถูกเปิดโปงก็อับอายพาลโมโหลงมือตีคน เมื่อครู่พวกเรายู่ห้องข้างโถงไม่เห็น ทางท่านนี้ก็พูดโพล่ง บัดความรับผิดชอบได้หรือ!”

“เจ้านายเป็นเช่นไร ลูกน้องก็เป็นเช่นนั้นโดยแท้! สาวใช้ลากบ่าวต่ำต้อยนางนี้ออกไปลงโทษโบย โทษโบย!”

“ท่านแม่ เกิดอะไรขึ้น” ข้างนอกแว่วเสียงปลดปล่อยของไป๋ซีมู่ “เพิ่งเข้าประตูลานบ้านก็ได้ยินเสียงดังเพียงนี้”

เมื่อก้าวขึ้นบันไดมา ก็เห็นว่าภายในห้องละอะไปหมด สาวใช้ในห้องของจางซื่อยี่นั่งอึ้ง บนพื้นกลับมีเงาร่างบอบบางนอนอยู่ ไป๋ซีมู่ใจกระตุกดู

“พี่สะใภ้รองนางเป็นอะไรไป”

อวี๋เหลียนร้องไห้ฮ้วนอน “นายน้อยสามโปรดขอร้องอานลู่โหวฮุยฮิน ปล่อยฮุยฮินของข้าไปเถอะ!”

สาวใช้นางนั้นร้องให้ตาแดงกำ ฉีเมื่อยหน้าซีตนอนอยู่บนพื้น เมื่อเห็นสีหน้าของจางซื่อ ก็รู้ว่าเกิดความขัดแย้งครั้งใหญ่ขึ้นอย่างแน่นอน

มารดาของตนโหดเหี้ยมจนเคยชิน ไปซีมู้อู่อยู่แล้ว อีกทั้งเขาก็คาดเดาได้แปลในสิบส่วนว่าความคิดเล็กน้อยเหล่านั้นของบิดา ยามนี้ไม่ใช่ความลับแล้ว

สะใภ้ใหม่อย่างฉีเมื่อยแต่งเข้ามา เจอภัยพิบัติที่ไม่รู้สาเหตุนี้ ก็น่าสงสารจริงๆ

เขารู้สึกทนไม่ได้ จึงเข้าไปประคองจางซื่อหนึ่งลงที่ฝั่งหนึ่ง “ท่านแม่ เหตุใดต้องโมโหถึงเพียงนี้ พี่สะใภ้รองทำผิดอย่างไรอย่างไรเสียก็เป็นภรรยาของพี่รอง อีกทั้งยามนี้นางมาค้ำนบเย็นกระมัง คนอยู่ดีๆ มาแล้วกลับเป็นเช่นนี้ ให้ผู้อื่นได้ยินเข้าคงฟังดูไม่ดี”

“เจ้าพูดแทนนางให้น้อยหน่อย ข้าสั่งสอนลูกสะใภ้ถึงคราวเจ้ามาข่มขำหรือ! เพียงแค่หกล้มก็วูบหมดสติ นางทำจากกระดาศหรือทำจากโคลน ใช้น้ำสาดให้ตื่น!”

“ท่านแม่ ท่านเป็นเช่นนี้...”

“หุบปาก! เจ้ายังอยากช่วยคนนอกมาจัดการข้าหรือ!”
จางซื่อสองตาแดงก่ำ ถลึงตาใส่ไปซีมู่อย่างดุเดือด

ถึงอย่างไรไปซีมู่ก็รักมารดา ซ้ายังเพราะความกตัญญู
ไม่อาจไม่เชื่อฟัง จึงได้แต่หุบปาก

สาวใช้ชั้นสองสองนางที่เพิ่งลงมือกับอวี๋เหลียนทางนั้น
ยกน้ำครึ่งถังมาเสียเลย

“พวกเจ้าผู้ใดกล้า! ชื่อจื่อฮูหยินเป็นคนที่พวกเจ้าปฏิบัติ
เช่นนี้ได้หรือ!” อวี๋เหลียนตะโกนอย่างเดือดดาล

“สาต!” จางซื่อสั่งอย่างเย็นชา

สาวใช้สองนางฟังคำสั่งยกถังน้ำขึ้น

อวี๋เหลียนเห็นแล้วรีบกำตัวกอดฉีเมี่ยว ปกป้องนางไว้ใน
อ้อมแขน น้ำเย็นหนึ่งถังก็ราดกลางศีรษะเช่นนั้น ทำให้สองนาย
บ่าวเปียกโชกไปทั้งตัว

ฉีเมี่ยวรู้สึกซาบซึ้งกับอวี๋เหลียน นางเพื่อแกล้งป่วยไม่มา
ค่านับเช่นกันที่ทุกข์สุดชีวิต เมื่อครูล้มลงหมดสติไปบอกได้ว่าโทสะ
โจมตีหัวใจ เพียงพักผอนสักวันหรือสองวันเท่านั้น คราวนี้เปียก

โชคส่วนตัวเป็นหัตถ์มเหิน ไม่ใช่ว่าต้องปิดประตูพักผ่อนครึ่ง
เดือนขึ้นไปหรือ นางกลัวว่าอวีเหเลียนจะกังวล จึงลอบจับมือ
ของอวีเหเลียนไว้

แต่น้ำนี้เย็นจริงๆ...

เวลานี้เป็นช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิ อากาศยังไม่หนาวร้อน
นัก ร่างกายนี้เกิดมาบอบบาง เมื่อก่อนอยู่เรือนในใต้เงื่อมมือ
ของมารดาเลี้ยงไม่เคยตั้งใจดูแลรักษา ร่างกายเกิดอาการกลัว
หนาว บัดนี้ถูกสาดน้ำเปียกโชกไปทั้งตัว ย่อมอดไม่ได้ที่จะ
หนาวจนตัวสั่น สีหน้าก็ซีดเผือด ประกอบกับชุดสีแดงของนาง
เมื่อเปียกโชกก็มีสีที่เข้มขึ้น ผมยาวดูหมีก็สยายออก ใบหน้า
ดงมยิงแลดูขาวซีดราวกับกระดาษ

ด้วยความตื่นตระหนก อวีเหเลียนจึงไม่ได้สังเกตเห็น
'สัญญาณลับ' ของฉีเมี่ยว เพียงร้องให้สะอึกสะอื้น นางลุกขึ้น
พยายามใช้แรงอุ่มฉีเมี่ยวขึ้นมา แล้วตั้งท่าจะออกไป

จางซื่ออิมเยาะ “หยุดนะ!”

“ท่านแม่” ไปซุ่มเห็นฉีเมี่ยวถูกสาดน้ำยังไม่ตื่น กังวลว่า
เรื่องราวจะใหญ่โตจึงจับมือของจางซื่อแล้วพูดว่า “ท่านแม่ โปรด

ระงับโทษะ ฉี้อะอย่างไรวะเสียก็เบ็นภรรยาที่เพ็งแต่งเข้ามาของ
พี่รอง เข้าเฝ้าว่านกุ้ยเพยแล้วด้วย ถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้น แพร่
ออกไปไม่เพียงเสื่อมเสียชื่อเสียงของท่าน หากว่านกุ้ยเพยทรง
ทราบก็จะยิงจัดการได้ยาก ถึงอย่างไรนางก็หมดสติไปแล้ว
ต่อให้ล่วงเกินท่านก็นับว่าได้รับโทษแล้ว ให้พวกนางไปเถอะ”

เมื่อพูดถึงว่านกุ้ยเพย ในที่สุดจางซื่อก็ไ้สติขึ้นมาหน่อย

ใช่แล้ว เมื่อวานว่านกุ้ยเพยพบไปซื้อวันและภรรยาตาม
ลำพัง คนนอกไม่รู้ แต่ว่านกุ้ยเพยรู้ ถ้าวันนี้ข่าวเรื่องฉีเมี่ยวถูก
นางเล่นงานจนล้มป่วยแพร่ออกไป ว่านกุ้ยเพยยอมคิดโยงไปถึง
อย่างแน่นอน

คิดได้เช่นนี้แล้ว จางซื่อก็เกิดตึงเครียดขึ้นมา พวกเขา
ล่วงเกินสกุลว่านไม่ได้ ยิ่งล่วงเกินว่านกุ้ยเพยไม่ได้ ถ้าล่วงเกิน
ได้ ยามนั้นก็คงไม่...

“ท่านแม่ ไม่สู้ตามเข้าไปดู ไปอธิบายสักหน่อย”

จางซื่อกังวล นึกกลัวขึ้นมา ครั้นนึกถึงเรื่องในยามนั้นก็
เสียใจ คิดว่าชาตินี้ชีวิตตนเองช่างรู้สึกเบื้อหน่ายเหลือเกิน แล้ว
น้ำตาก็ไหลรินลงมา

ด้วยความกังวลสถานการณ์ของฉีเมี่ยว ไปชิมูเลยรีบออกไป ไม่ได้เห็นจางซื่อหลิ่งน้ำตา มาถึงด้านนอก เห็นสาวใช้นางนั้นออกแรงประคองฉีเมี่ยว เขาก็รีบสั่งให้คนเตรียมเกี้ยว

อวีเหลียนไม่มีความประทับใจที่ไม่ดีต่อไปชิมู จึงรีบทำ
ความเคารพ พลังกล่าวขอบคุณ

ขณะรอเกี้ยว ไปชิมูมองฉีเมี่ยวที่เปียกโชกไปทั้งตัว ฟิงหัวไหล่ของอวีเหลียน ในใจรู้สึกเจ็บแปลบเล็กน้อย

เขาหวังว่าคนที่อุ้มนางกลับไปในยามนี้จะเป็นเขา อีกทั้งไม่ใช่กลับเรือนซินหยวน แต่กลับห้องหนังสือของเขา

มีความคิดเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกจริงๆ หลายวันมานี้ ทุกครั้งที่นึกถึงทุกรอยยิ้ม นึกถึงทุกสีหน้าของนาง กลางดึกเขาก็ไม่อาจข่มตาหลับ มักจะนึกถึงภาพฉากที่ตนเองเลิกผ้าคลุมหน้าแต่งงานแทนพีรอง นางเพริศแพรวราวกับดอกกุหลาบบานสะพรั่ง งดงามจนทำให้คนไม่อาจละสายตาได้ เขาคิดว่าชาตินี้เกรงว่าคงลืมภาพนั้นไม่ลง แม้แต่ตอนที่ตัวเขาเองแต่งภรรยา ก็คง...

“ฐุหยึนของพวกเจ้าร่างกายอ่อนแอ รับกลับไปเชฐุหมอมมาดูนาง...ให้พี่สะใภ้รองได้ตรวจรักษาเถอะ” สองกำปั้นข้างหลังชััดขาวเพราะออกแรง มีเพ็ยงเช่นนี้ถึงข่มกลั้นความคิดชั่ววูบที่จะอู้มนางไว้เองได้

อวีเหลียนรับขานรับ

ไม่นานก็ยวก็มา อวีเหลียนประคองฉีเม็ยวขึ้นเก็ยวหญึงรับใช้ท่าทางแข็งแรงรับหามเก็ยวไปเรื้อนชินหยวน ไปชัีมูกับอวีเหลียนติดตามคนละข้างซ้ายขวา ใช้เวลาไม่นานพวกเขาก็กลับถึงเรื้อนชินหยวน

เมื่อเข้าไปในลานบ้าน อ้ายเหลียนและคนอื่น ๆ เห็นสถานการณั้ผิดปกติจึงล้อมเข้ามา เห็นฉีเม็ยวเป็ยกโชกไปทั้งตัวหมดสติอยู่ในเก็ยว ทุกคนตกใจจนหน้าถอดสี

ปึงเหลียนสุขุมหน้อย รับห้ามคนอื่น ๆ “พวกเจ้าอย่าเส็ยงดัง ยามนี้ชัื่อจื่อยังหลับอยู่ อย่ารบกวนชัื่อจื่อจนทำให้เขาร้อนใจจนไม่สบาย” บัดนี้ชัื่อจื่อเป็นกระตุกสันหลังของเรื้อนชินหยวนขอเพ็ยงชัื่อจื่อร่างกายแข็งแรง ทุกอย่างก็จะงายขึ้น คิดว่าคนข้างนอกแทบอยากรจะให้ชัื่อจื่อเกิดปัญหา ถึงก่อเรื้องมากมาย

พวกสาวใช้พยักหน้าอย่างเข้าใจ นี่คือความจริง จากนั้น จึงหามฉีเมี้ยวเข้าห้องปึก คนหนึ่งไปต้มน้ำขิง คนหนึ่งไปเชิญ ท่านหมอลี้ หยิบเสื้อผ้าต้มน้ำร้อนเป็นระเบียบเรียบร้อย

ส่วนปิงเหลียนนั้นทำความเคารพไปชี้มู “นายน้อยสาม บัดนี้ชื่อจื่อปวยอยู่ กินยานอนหลับไม่รู้ตัว อีกทั้งชื่อจื่อฮูหยิน ยังเป็นเช่นนี้ โปรดอภัยที่บ่าวเมินเฉย”

บัดนี้ไปชี้มูลอบสังเกต คนรับใช้ที่เพิ่งชื่อเข้ามาในเรือน ชื่นหยวนได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีเช่นนี้ ก็รู้ว่าเรื่องภายใน ไปชื่อวินยอมจัดการอะไรไว้แล้ว เขาชมกลิ่นความสงสัยในใจ พยักหน้าพูดว่า “ไม่เป็นไร ข้ารอหมามาตรวจที่สะไกรรังก่อน ค่อยไป จะได้ไปรายงานท่านแม่”

“นั่นแน่นอนอยู่แล้ว เชิญนายน้อยสามดื่มชาทางนี้” ปิงเหลียนเชิญไปชี้มูไปที่โถงหน้า

ในห้องปึก ฉีเมี้ยว ‘พีน’ แล้ว ให้สาวใช้ปรนนิบัติเปลี่ยน เสื้อผ้าเปียก พลองอธิบายความตั้งใจของตน

อวีเหฺลียนไต้ยีนคำพูดนี้ค้อยถนหายใจด้วยควมโล่งอก
“ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้ ขอเพียงฮุหยินไม่เป็นโรก็พอแล้ว เพียงแต่
ท่านแสดงออกไม่มากพอ เหตุไฉนไม่บอกบ่าวสักหน่อย”

“ข้าจับมือของเจ้า บอกเป็นนัยโดยตลอด”

“บ่าวนี้กว่าท่านทรมาณ...”

อธิบายชัดเจน คนอื่น ๆ ก็ไม่ร้อนใจแล้ว เมื่อท่านหมอลี้
จับชีพจร ก็เพียงเล่นตามน้ำ

ปิงเหฺลียนกลับไปโงงหน้าอีกครั้ง นางสุดหายใจสงบสติ
อารมณ์อยู่หน้าประตู จากนั้นขมวดคิ้ว เข้ามารายงานด้วยสีหน้า
กังวล “เรียนนายน้อยสาม ฮุหยินของพวกเรา ยังหลับไม่รู้ตัว
นางตัวร้อนอยู่บ้าง ท่านหมอบอกว่าโทษะโจมตีหัวใจ ทำให้เลือด
ลมแข็งตัวจนหมดสติ ข้ายังเป็นหวัดลมเย็น ยามนี้ต้มยาแล้ว”

ไปชิมไต้ยีนคำพูดนี้ก็ปล้นขมวดคิ้วแน่น ตำหนิตนเอง
อยู่บ้าง

ถ้าเขายืนกรานโน้มน้าวให้ได้ นางคงไม่ถูกสาदन้าเย็น
และคงไม่เป็นหวัดลมเย็น

“ขำรู้แล้ว” เขาลุกขึ้นยืนเพราะไม่มีเหตุผลให้อยู่ต่อ จึงจะออกไปก่อน

ปิงเหลียนส่งคนถึงหน้าประตูลานบ้าน ถึงย่อนกลับมา

ทางฉีเมี่ยวตีมน้ำขิงขับไล่ความหนาว เมื่อเห็นคนไปแล้ว จึงเอ่ยถามว่า “ซื้อจื่อตื่นแล้วหรือไม่”

“ยังไม่ตื่นเจ้าคะ ปี่ยวนเฝ้าอยู่ ซื้อจื่อหลับสนิทยิ่งนัก”

“เซนนั่นก็ดีแล้ว เรื่องนี้อย่าบอกเขา อย่างไรเสียข้าก็ไม่เป็นไร หลายวันต่อจากนี้บอกข้างนอกว่าข้าล้มป่วย ช่วงเวลาสั้นๆ ข้าไม่อยากไปเรือนจีนเชียงกับเรือนจีนซิว พวกเจ้ารู้ว่าควรทำอะไร”

พูดจบ ข้างนอกก็แว่วเสียงของปี่ยวน “ฮูหยิน ซื้อจื่อตื่นแล้ว”

ฉีเมี่ยวรีบยิ้ม พลังพูดว่า “เข้าไปดูหน่อย อีกประเดี๋ยว พวกเจ้าอย่าได้หลุดปากเชียว จริงสิ คุณชายก่วนล่ะ”

หลายคนหันมองหน้ากัน

แม่แล้ว ลืมว่ายังมีก่วนจวินเยียนอยู่ เรื่องนี้พวกเขาไม่พูดได้ แต่ก่วนจวินเยียนล่ะ

ฉีเมี่ยวคลุ่มเสื้ออ่าวเล็ก กัดฟันกลับห้องนอนหลัก เมื่อเข้าประตูก็เห็นไปซือวินกำลังสวมเสื้อผ้า ตั้งท่าจะก้าวลงพื้น

“อาจารย์ ท่านทำอะไร”

ไปซือวินราวกับมองไม่เห็นฉีเมี่ยว เพียงสั่งว่า “เตรียมเกี่ยวให้ข้า!”

“อาจารย์ ท่านจะไปที่ไหน!” ฉีเมี่ยวรีบเข้าไปคว้าแขนเขาไว้

“เจ้ารีบกินน้ำขิงแล้วนอนไปเสีย!” ไปซือวินสะบัดมือของฉีเมี่ยวออก

บทที่ 42 หนามยอกเอาหนามบ่ง

ฉีเมี่ยวรู้ว่าไปซื้อวิโนโกรธจริง ๆ ถ้าเขาร่างกายแข็งแรงเหมือนคนธรรมดา นางย่อมไม่ถือสาที่สามีออกหน้าเพื่อตนเอง แต่ไปซื้อวินั้นต่างออกไป

พวกห้องหลักจงใจหาเรื่องซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพราะอยากให้ไปซื้อวินโทสะโถมตีหัวใจ นางจะ给他ไปตักหลุมพรางของผู้อื่นได้อย่างไร

ความคิดแวบผ่าน ฉีเมี่ยวก็รีบล้มนั่งบนแท่นเหยียบของเตียงป่าฏูตามแรงที่ไปซื้อวินสะบัดนาง ก่อนจะจงใจทำเสียงดัง

เดิมทีนางเกิดมาอรชรอ่อนแอ้น ซ้ำตอนนี้ยังปล่อยผมยาวสยาย ไบหน้าขาวซีด ไปซื้อวินเห็นแล้วร้อนใจ รีบเข้าไปประคองนาง

“เมี่ยวเออร์! ข้าไม่ได้ตั้งใจ เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง กระแทกหรือไม่”

ถึงอย่างไรเขาก็เป็นบุรุษ สตรีอ่อนแอเช่นนางไเหนเลยจะ
ต้านแรงของเขาได้ ไปซื้อวันมองมือใหญ่ที่ข้อมต่อกระดูกชัดเจน
ของตน อترضู้สึกหงุดหงิดไม่ได้ ดึงนางขึ้นมากอดไว้ในอ้อมแขน

“ข้าไม่ได้ตั้งใจทำร้ายเจ้า เจ้าไม่เป็นไรกรรมัง”

กวางจวินเยียนโล่งใจ ภายใต้อายตาข่มขู่ของฉีเมี่ยวที่ทั้ง
ซิงตาและเลิกคิ้วข้ามหัวไหล่ของไปซือวันมา ในที่สุดเขามียัม
ถอยออกไป สยบความแข็งแกร่งด้วยความนุ่มนวลได้ผลจริงๆ
เมื่อครู่เขาโน้มหน้าถึงเพียงนั้นยังห้ามไม่อยู่ ฉีเมี่ยวมาแล้ว
เพียงล้มลงเล็กน้อยก็ห้ามไปซือวันไว้ได้!

ในห้องไม่มีคนนอกอีก คราวนี้ฉีเมี่ยวถึงสายหน้า พูด
ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ข้าไม่เป็นไร ท่านรับปากข้าก่อน อย่าไป
เรื้อนจินเซียง”

“นางบังอาจทำเช่นนั้นกับเจ้า ถ้าข้าไม่ระบายนารมณีนี
แทนเจ้า ก็ยากจะบรรเทาความเกลียดชังในใจข้าโดยแท้!”

ไปซือวันนั่งลงกับฉีเมี่ยว ลูบแก้มเย็นเล็กน้อยของนาง
ขมวดคิ้วพูดว่า “นางยังสาदन้าใส่เจ้า”

“ข้าไม่เป็นอะไรเสียหายนอຍ ที่จริงข้าแกล้งเป็นลม เมื่อนาง
สาदन้า ข้าจึงไม่หลบเพราะหาโอกาสแกล้งป่วยได้พอดี ไม่ต้อง
ไปค้ำับเห็น”

ฉิเม็ยวเล่าเรื่องเมื่อครู่อย่างสั้นๆ ใต้ใจความ จากนั้นจึง
ยิ้ม แล้วพูดว่า “ท่านคูสิ ยามนี้ข้าไม่เป็นอะไรทั้งนั้น ข้ายังใส่ร้าย
นางได้ว่าปฏิบัติต่อลูกสะใภ้อย่างโหดร้าย ยังมีเหตุผลไม่ออกไป
ค้ำับเห็น ผู้ใดจะไม่ชอบ เมื่อนึกถึงว่าพวกเขาทำกับท่าน
เช่นนั้น ข้าก็คร้านจะมองพวกเขา”

ไปซื้อวันขมวดคิ้ว จิ้มปลายจมูกของฉิเม็ยว ในที่สุดก็
รู้สึกโล่งใจ “สาวน้อยอย่างเจ้ามีแผนการเช่นนี้ก็ไม่บอกข้า
ล่วงหน้า ทำให้ข้าเป็นห่วงเจ้าเสียเปล่า”

“ต้องโทษน้องสามที่ปากไวเกินไป ข้ากำลังรอคนไปก่อน
แล้วค่อยมาบอกเจ้า เขากลับคาบข่าวมาเร็วเสียจริง”

ไปซื้อวันคว้ามือเห็นเฉียบของนาง “เจ้าคูสิ มือของเจ้า
เห็นกว่าข้าเสียอีก รีบนอนลงพักผ่อนหน่อยเถอะ แกล้งป่วยนั้น
ง่ายตาย อย่งไรเสียพวกเราก็ตมยาเป็นเรื่องจำเป็นทุกวัน เจ้า
อย่าได้เป็นหวัดลมเห็นจริงๆ ถึงจะดี”

“ไม่เป็นหรอก ข้าไหนเลยจะบอบบางถึงเพียงนั้น”

ฉีเมี่ยวต้งไปซื้อวินนอนลง สองคนห่มผ้าผืนเดียวกัน
ใต้ผ้าห่มยังมีความอบอุ่นหลงเหลืออยู่ ฉีเมี่ยวโอบเอวไปซื้อวิน
ร่างกายแนบชิดเขา รู้สึกอบอุ่นขึ้นมากจริงๆ ด้วย

ไปซื้อวินครุ่นคิดอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนพูดว่า “ดูท่าแล้วในวังคง
ไม่ปล่อยนางจริงๆ นางอยู่ต่อหน้าว่านกุ้ยเพิกถูกเพิกเฉยไม่
น้อย มิฉะนั้นจะคิดแผนชั่วร้ายเช่นถืออ่างน้ำตมนี้้นออกมาได้
อย่างไร”

ฉีเมี่ยวพยักหน้า “ใช่แล้ว อัจฉร ชำยั้วโมโหมารดาท่าน
เช่นนี้ ท่านไม่โกรธข้าหรือ”

“ข้าโกรธ” ไปซื้อวินจรรตริมฝีปากบนต้นคอกับข้างหูนาง
เสียงอ่อนโยนไหนเลยจะแฝงด้วยความโกรธ

ฉีเมี่ยวแหม่ปาก ความหดหู่และซับซ้อนในใจยังไม่ทันได้
แพร่ขยาย ก็ได้ยินเขาค่อยๆ พูดเสริมว่า “ข้าโกรธที่นางกล้า
ทำร้ายเจ้าเช่นนี้ ถ้านางไม่ใช่มารดาข้า ข้าคงอยาก...”

ชาติก่อนยามที่เขาเป็นวิญญาณล่องลอย เห็นจางซือโยน ลูกชายวัยเกือบสามขวบของเขากับฉีเมี่ยวลงไปใบบ่อน้ำกับตามองฉีเมี่ยวถูกคนตริ่งแขนไว้ ทำได้เพียงร้องให้ขอความเมตตาขอร้องให้จางซือปล่อยลูกของนางไป สุดท้ายใบบ่อน้ำไม่มีความเคลื่อนไหว นางก็สูญเสียชีวิตและความหวังที่จะมีชีวิตอยู่

ความแค้นเช่นนั้น ประกอบกับการกลั่นแกล้งในชาตินี้ ไปซือวินไม่คิดว่าจางซือเป็นมารดาของเขานานแล้ว คิดเพียงว่านางเป็นปีศาจร้ายวิปริต!

แววตาเขาเผยจิตสังหาร ฉีเมี่ยวเห็นแล้วกังวล “อาจาว”

“ไม่เป็นไร” ไปซือวินข่มกลั่นความทรงจำอันเลวร้าย แล้วพูดว่า “ถึงอย่างไรข้าก็ต้องไปเรือนจินเซียงสักหน่อย ครั้งนี้ถ้าข้าไม่ออกหน้า ละครั้นจะไม่สมจริง”

“ไม่ได้ พวกเขาจะทำทุกวิถีทางเพื่อยั่วโมโหท่าน”

“ข้าไม่โกรธพวกเขาจริงๆ หรือ” ความแค้นของเขาไม่ใช่สิ่งที่โทสะง่าย ๆ จะอธิบายได้แล้ว เมื่อยังไม่มั่นใจว่าจะถอนรากถอนโคนศัตรูได้ เขาจะไม่แหวกหญ้าให้ฐุ่นเต็ดขาด “เจ้านอนหลับให้ตีสักตื่น ข้าไปครู่เดียวเดี๋ยวก็มา”

“ไม่ได้” ฉีเมี่ยวโอบเอวของไป๋ซือวินแน่น “พวกเขาจะเชื่อหรือไม่ก็ตามใจ ต่อให้ไม่เชื่อ ข้าก็หาข้ออ้างไม่ไปค้ำยันยืนได้แล้ว ท่านร่างกายอ่อนแอกว่าข้าเสียอีก จะออกไปหาเรื่องโมโหทำอะไร พวกเราก็เป็นสามภรรยาป่วยอ่อนแออย่างว่านอนสอนง่าย พุดคุยกันอยู่ในห้องทุกวัน อย่าไปสนใจคนข้างนอกไม่ดีหรือ ข้าไม่ให้ท่านไป!”

ปกตินางไม่เคยกระตือรือร้นเช่นนี้มาก่อน

ก้มหน้ามองคนที่ซบอยู่บนร่างของตน ชุกไปหน้าน้อยไว้ตรงหน้าอกของเขา ไป๋ซือวินก็ใจอ่อนเป็นน้ำ นางห้ามปรามเพราะความเป็นห่วง นางเป็นห่วงเขา สำหรับเขาเป็นเรื่องที่ปลาบปล้ำดีใจที่สุด

“ช่างเถอะ ข้าพึ่งเจ้า เจ้าบอกไม่ไปก็ไม่ไป ข้าก็ทำอะไรเจ้าไม่ได้จริงๆ” ไป๋ซือวินถอนใจ

ฉีเมี่ยวถอนหายใจด้วยความโล่งอก

ปล่อยให้เขาลุกขึ้นนั่ง คิ้วสองมือของเขามาตรวจสอบสภาพชีพจร ก่อนจะเผยรอยยิ้มดีใจอย่างแท้จริง

“ข้าเห็นว่าช่วงนี้อากาศท่านดีขึ้นไม่น้อย ใบสั่งยาที่ข้ากับท่านหมอหีบปรึกษาหารือกันได้ผลจริง ๆ”

“ส่วนใหญ่เพราะเจ้ามาแล้วอารมณ์ของข้าดีขึ้น แม้แต่ยาที่ไม่ได้กินยากถึงเพียงนั้น ประสิทธิภาพของยาก็ดีขึ้น”

ขณะที่เขาพูด สายตามุ่งมั่น น้ำเสียงก็อ่อนโยน คำพูดไพเราะเช่นนี้ทำให้ฉีเมี่ยวใจเต้นเร็วขึ้น

“อ้าปากก็พูดจาไพเราะอ่อนหวานได้ทันที ไม่รู้เมื่อก่อนท่านเคยฝึกฝนกับผู้ใดหรือไม่”

“เจ้าหิงหรือ” ไปซื้อวินเล็กก็อย่างขบขัน

“ผู้ใดหิงกัน ข้าไม่ได้หิงเสียหน่อย”

แต่น้ำเสียงกับสีหน้าของนาง เห็นได้ชัดว่าหิงหวงคนที่ไม่มีตัวตน

ไปซื้อวินอารมณ์ดีขึ้นไม่น้อย แม้แต่ความเดือดดาลเมื่อครู่ก็สงบลงชั่วคราว

ในที่สุดเขาก็ถูกห้ามไว้ ไม่ได้ไปเรือนจินเซียง

ไม่นานยาที่ฉีเมื่อวกินเมื่อครูก็ออกฤทธิ์ นางหลับไปด้วย
ความเหนื่อยล้า

ไปซื้อวินฉวยโอกาสที่นางหลับอยู่ ถึงเรียกคนเตรียม
เกี้ยว

ก่วนจวินเยียนเห็นเขายังอยากจะออกไป เล็งไม่ได้ที่จะ
ร้อนใจ “พี่รอง เหตุใดท่านต้องลำบาก พี่สะใภ้รองบอกว่าไม่ให้
ท่านไปหาเรื่องโมโหเสียเปล่า ท่านกลับจะไปยามนี้ ถ้าอาการ
ป่วยแย่งลง ไม่ใช่ว่าตนเองทุกขใจศัตรูสุขใจหรือ”

“ข้ารู้หนักรู้เบา เจ้ายังไม่เชื่อใจข้าอีกหรือ”

“แต่...” ก่วนจวินเยียนยังอยากจะห้ามเขา

“ถ้าเจ้าไม่วางใจก็ตามข้าไปด้วย ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นเจ้าจะ
ได้ออกมาพูดแทนข้าในฐานะของผู้ช่วยของค์ชายรองได้ เช่นนี้ยัง
ไม่ได้ไปอีกหรือ” บนใบหน้าชาวซิดของไปซื้อวินมีสีหน้าเด็ดเดี่ยว
หนักแน่น หมายถึงมันปั้นมือจะไประบายอารมณ์ให้ฉีเมียว

แต่ไหนแต่ไรก่วนจวินเยียนรู้นิสัยของเขา รู้ดีว่าตนห้าม
อีกฝ่ายไม่ได้ จึงทำได้เพียงพยักหน้า

ไปซื้อวันมาถึงเรือนจีนเซียงในช่วงมือเย็น โถงหน้าเพ็ญ
จะตั้งโต๊ะอาหาร

พวกเขาเพิ่งมาถึงหน้าประตู ก็มีสาวใช้น้อยไปรายงาน
ข้างใน “ฮูหยิน ซื้อจื่อมาแล้ว”

เดิมที่จางซื่อชมกลิ่นอารมณ์เต็มอก ไม่มีกะจิตกะใจกิน
อาหาร แต่เมื่อได้ยินว่าไปซื้อวันมา นางก็หยิบชามและตะเกียบ
เริ่มกินอาหารทันที ช้ำยังกินอย่างเอร็ดอร่อยเป็นพิเศษ เห็นได้
ชัดว่าจงใจยั่วโมโหไปซื้อวัน

เมื่อถึงหน้าประตู ไปซื้อวันจับแขนของก่วนจวินเยียนเข้า
ไปข้างใน จากนั้นยิ้มแย้มทำความเคารพ “คำนับท่านแม่”

จางซื่อไม่เงยหน้าขึ้น ลากเสียงยาว “อืม วันนี้ทำ
อันสูงศักดิ์มาเยือนเรือนต่ำต้อย เหตุใดคิดมาที่เรือนจีนเซียง”

ไปซื้อวันทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้พนักพิงโค้งหน้าประตู
เสื่อคลุมยาวสีฟ้าอ่อนขับให้แก้มขาวซีดซุบผอมของเขาโดดเด่น
ใต้แสงเทียนสายตาของเขาแลดูสว่างไสวเป็นพิเศษ ดวงตา
ลึกซึ่งเห็นบหนาว

เมื่อถูกเขาจ้องมองเงียบๆ เช่นนี้ จางซื่อก็ชนลูกขนพอง
ทันที เกิดความรู้สึกกินไม่ลง

เดิมทีก็ข่มกัณฑ์อารมณ์เต็มอก ถูกเขามองเช่นนั้นไหนเลย
จะยังกินได้ลง

จางซื่อวางชามและตะเกียบลงอย่างแรง ตวาดเสียงดัง
ลั่น “มีอะไรก็พูดมาตรงๆ ทำอะไรไร้มารยาทเช่นนี้!”

“ไร้มารยาทหรือ” ไปซื่อวินยิ้ม

“เหตุใดท่านแม่ถึงพูดเช่นนั้น ข้าเพียงเห็นท่านแม่กินข้าว
เอร็ดอร่อย มีเรื่องก็ไม่กล้ารบกวนเท่านั้น”

ชั่วครู่เดียวก็พูดให้นางกลายเป็นคนสนแต่กิน

จางซื่อยิ้มเยาะ “ไม่ต้องพูดอ้อมค้อมกับข้า มีอะไรก็พูด
มาตรงๆ เถอะ”

“เช่นนี้ตรงใจข้าพอดี” ไปซื่อวินเชิดสายตาซ้าๆ สายตา
คมกริบเย็นเยียบจ้องจางซื่อ

“ข้าเคารพท่านเป็นมารดา ไม่อาจแตะต้องท่านแม้แต่เศษเสี้ยว นั่นเป็นเพราะความกตัญญูจากความกตัญญูอย่างไม่มีทางเลือก ถ้าตามใจข้า หลายปีมานี้ท่านกับอานสุโหวปฏิบัติต่อข้าเช่นไร ทั้งที่แทบอยากให้ข้ารีบตายรีบเกิดใหม่โดยแท้ ข้าไม่เข้าใจว่าเหตุใดบนโลกนี้ถึงมีมารดาที่อยากให้ลูกชายตาย เช่นท่าน วยเด็กไม่เข้าใจ ยามนี้ข้าก็ไม่อยากเข้าใจแล้ว แต่ข้าเพียงอยากบอกท่าน ฉิชื่อคือดวงใจของข้า ถ้าผู้ใดจงใจคิดจะกลั่นแกล้งนาง ก็อย่าหาว่าข้าไร้ความปราณี ผู้อื่นบอกว่าข้าผู้นี้ป่วยเรื้อรังติดเตียงนิสสัยแปลกประหลาด ข้าก็ยอมรับ คนแปลกประหลาดผู้หนึ่งจะทำเรื่องอะไรก็ไม่อาจคาดเดาแล้ว”

“เจ้าข่มขู่ข้า?!” จางชื่อชบเขี้ยวเคี้ยวฟันขึงตาใส่ไปชื่อวิน

ไปชื่อวินยิ้มแยมพยับหน้า “โชคดีที่ท่านฉลาดขึ้น ข้าจะไม่ต้องอธิบายให้ท่านฟังทีละคำ สิ่งที่ข้าเพิ่งพูด ท่านเข้าใจแล้วใช่หรือไม่”

“เข้าใจแล้วอย่างไร เจ้าทำเช่นนี้ยังก่อเรื่องใหญ่โตได้มากเพียงใดหรือ”

“ข้าทำได้ถึงขั้นนี้ใด ท่านภาวนาให้ชาตินี้ไม่มีโอกาสได้รู้
จะดีที่สุด”

ไปซื้อวินยัม ลูกขึ้นยืนพลางพูดว่า “แม่สามมีเจตนาร้าย
กลั่นแกล้งลูกสะใภ้ใหม่ ไม่เพียงแต่วางแผนใส่ร้าย ข้ายังพูด
เสียดสีเหน็บแนม ลงไม้ลงมือ ราวน้ำเย็นบนร่างคนหมดสติ ทุกสิ่ง
ที่ท่านทำ ถ้าบันทึกไว้คนรุ่นหลังคงได้เห็นเรื่องตลก แต่ท่านไม่
ต้องร้อนใจ ทำธุระไม่อาจทำอย่างชัดเจนเกินไป วันหน้าท่านจะ
ได้ไม่มีชีวิตที่ราบรื่น”

ถูกไปซื้อวินต่อว่าเป็นชุดๆ เช่นนี้ ในที่สุดจางซื่อก็ข่ม
กลั่นอารมณ์บนใบหน้าไม่ได้ พลิกคว่ำซามและตะเกียบอย่าง
โมโห

ไปซื้อวินถูกก่วนจวินเยียนปกป้องไว้ตรงทางเดิน ได้ยิน
เสียงเศษเครื่องลายครามแตกในห้อง มองข้าวของระเกะระกะ
ทั่วพื้น พวกเขาสองคนนั่งเงียบไปชั่วครู่

ไปซื้อวินพูด “นึกไม่ถึงว่าท่านจะอารมณ์เสียถึงเพียงนี้
ท่านโหวใช้ชีวิตอยู่กับท่านมานานถึงเพียงนี้ได้อย่างไร มิน่าเล่า
เขาถึงออกไปหาสตรีที่อ่อนโยน ส่วนท่าน?”

พูดจบก็ส่งเสียงฮึดฮัด

จางชื่อโอรชจนแทบจะหงายหลัง ไม่รอให้นางเอ่ยปาก
ไปชื่อวินก็พูดขึ้นว่า “อาเยียน ตักน้ำสาदनาง”

ก่วนจวินเยียนเบิกตากว้างอย่างแปลกใจ “อะไรนะ”

“ข้าบอกว่าคุณเจ้าไปตักน้ำมาสาदनาง”

ครอโยธา

บทที่ 43 ร้องให้ปรับทุกข์

กว่าทจวินเยี่ยนหนึ่งอั้งเพียงชั่วครู่ แล้วก็ออกไปหาน้ำอย่างมีความสุขเหลือเกินทันที ปกติเขาเป็นอิสระจนเคยชิน ไม่อาจทนดูคนโง่ที่รู้จักเพียงการทำตามกฎเกณฑ์พวกนั้นที่สุด เดิมทีตามไปซื้อวันมาวิพากษ์วิจารณ์จางซื่อ เขานึกว่ามากที่สุดไปซื้อวันคงเอ่ยปากตำหนิจางซื่อสักสองสามประโยคเท่านั้น นึกไม่ถึงว่าจะมีเรื่องดีๆ เช่นนี้!

“ลูกเนรคุณ! เจ้ากล้าหรือ!” จางซื่อชี้ไปซื้อวันพลางตำหนิ “เจ้าคนเนรคุณเลี้ยงไม่เชื่อง ฉีซื้อหญิงสำสอนอกตัณญูแม่สามี ดึงดูดพ่อสามี เจ้าไม่ลงโทษนาง กลับจะมาทำร้ายซ้ำ เป็นเพราะนิสัยเสีย หรือลุ่มหลงนางปีศาจจึงจอกไปอีกคน?”

“ดึงดูดพ่อสามี?” ไปซื้อวันยิ้ม “อานลู่โหวมีนิสัยอย่างไร ท่านรู้จักเขาก่อนเข้าตังหลายปี ท่านไม่รู้หรือ”

“เจ้า!” จางซื่อขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“นั่นคือคนที่เห็นหญิงสาวหน้าตาพอใช้ได้หน่อยก็ก้าวขาไม่ออก เมียวเออร์อยู่ในวัยสาวสะพรั่ง ซ้ำยังเกิดมาหน้าตาเลิศล้ำ ในใจอันลุ่มลึกคิดอย่างไรท่านคงยิ่งเข้าใจระมัง ยามนี้ท่านไม่รู้จักปกป้องลูกสะใภ้ กลับหาเรื่องกล่าวโทษว่านางทำเรื่องไม่สมควรขั้นนั้น ท่านนึกว่าจะปิดบังความจริงสกปรกเช่นนั้นของอันลุ่มลึกได้หรือ ดูท่าแล้วจริยธรรมของท่านก็ไม่ได้ดีไปกว่าเขาเท่าใด เมียวเออร์แต่งเข้าสกุลพวกเรา เจอพ่อแม่สามีเช่นพวกท่าน นับว่านางโชคร้ายไปแปดชาติ!”

“สารเลว! เจ้าอกตัญญูเช่นนี้ ในใจยังมีมารดาเช่นข้าอยู่หรือไม่!”

“ในใจท่านเคยมีข้าหรือไม่” ไปซื้อวินย่อนถาม

ก่วนจวินเยียนถือน้ำมาแล้ว

ไปซื้อวินฉวยมือชี้ “สารด”

น้ำเย็นที่เพิ่งตักมาจากบ่อราดลงกลางศีรษะ กระตุ้นให้จางซื่อกรีดร้อง นางจะคิดได้อย่างไรว่าไปซื้อวินจะกล้าสั่งให้คนสารดน้ำใส่นางจริง ๆ

สาวใช้ตรงทางเดินกระวนกระวายเข้ามาหยิบผ้าเช็ดหน้า
เช็ดตาให้นาง แต่ไม่มีสักคนที่กล้าขัดขวางไปซื้อวิน

มองจางชื่อที่เปียกโชกไปทั้งตัว ไปซื้อวินโบหน้าเจือ
รอยยิ้ม หอบหายใจจนหน้าอกขยับขึ้นลง สายตาเย็นเยียบ
มุมปากเชิดขึ้น ท่าทางเย็นชานั่นราวกับวิญญูณร้าย

“น้ำในบ่อเย็นหรือไม่”

ยามที่เจ้าโยนลูกเล็กของข้าลงบ่อน้ำ เคยคิดว่าเขาหนาว
หรือไม่ เจ็บหรือไม่!

จางชื่อเบิกตากว้าง ถอยหลังสองก้าว มุมปากสันระริก
หน้าซีดพูดไม่ออก ผมเปียกโชกถูกลงด้วยน้ำบ่อเย็นเยียบ บน
ร่างเกิดความเหน็บหนาวหลายสายแหบซิดเสื่อชั้นในคดเคี้ยว
ไปตามสันหลัง ความเหน็บหนาวแต่ละกลุ่มก้อนไม่เพียงมาจาก
น้ำในบ่อ ส่วนใหญ่มาจากสีหน้าอันเย็นเยือกบิดเบี้ยวของ
ไปซื้อวิน

นางตกใจจนหน้าซีด ไปซื้อวินยิ้มอย่างเสียดสี “ท่านไม่
เคยเห็นข้าเป็นลูกชาย ข้าก็ไม่คาดหวังความรักของมารดาจาก
ท่านแล้ว นับแต่วันนี้ไป ท่านจำสิ่งที่ข้าพูดในวันนี้ไว้ให้ดี ท่านดี

กับพวกเราหนึ่งส่วน ข้าจะตอบแทนหนึ่งส่วน แต่หากท่านกลั้น
แกล้งเมี้ยวเออร์หนึ่งส่วน ข้าจะตอบแทนเป็นสิบเท่า ข้าไม่อาจ
วางแผนชั่วร้ายออกมาไม่มีที่สิ้นสุดเช่นท่าน ข้ามีเพียงวิธีเดียว
เท่านั้น หนามยอกเอาหนามบ่ง เกลือจิ้มเกลือ”

“ลูกอกตัญญู ลูกเนรคุณ! เตรีจฉาน!”

“จะต่ออย่างไรก็ตามใจ ท่านกับข้าก็ประเภทเดียวกัน”

ไปซื้อวันยิ้มคำนับ “ไม่รบกวนท่านกินข้าวแล้ว อ้อลา”

ก่วนจวินเขียนประคองไปซื้อวันลงบันไดไปข้างนอก

จางซื่อตัวสั่นไล่ตามไปข้างหน้าไม่กี่ก้าว นางเปล่งเสียง
คำรามลั่นกะทันหัน “เตรีจฉาน สารเลว!”

ไปซื้อวันทำหูทวนลม แล้วขึ้นเกี้ยวจากไป

กระทั่งเกี้ยวค่อยๆ ไกลออกไป ไม่ได้ยินเสียงคำรามข้าง
หลัง ไปซื้อวันถึงค่อยๆ ผ่อนคลายมือที่กำลังแน่น

ก่วนจวินเขียนยิ้มพูด “ท่านไม่กลัวบิดาท่านจะกลับมา
คิดบัญชีกับท่านหรือ”

“เขาไม่ทำหรอก” ไปหยงซุนกังวลเพียงว่าจางซือจะ
ยั่วโมโหหญิงงามหรือไม่

ก่วนจวินเขียนรู้ว่ายามนี้ไปซื้อวันกำลังโกรธจัด จึงไม่
อยากพูดมากให้เขารำคาญใจ เพียงเอ่ยว่า “เดี๋ยวกลับไปก็รีบ
พักผ่อนเถอะ พี่สะใภ้คงไม่รู้ว่าทำนอกมาไม่ใช่หรือ”

ประโยคเดียวเตือนสติไปซื้อวัน วันนี้สาวน้อยนางนั้นยัง
อดอ้อนออบเขาจะไม่ให้เขาออกมา นางทำเพื่อเขา กลัวเขาโกรธ
จัดจนเสียสุขภาพ แต่ในเมื่อรู้ชัดว่านางถูกรังแก เขาไหนเลยจะ
ข่มกั้นโทสะนั้นได้ หากครั้งนี้เขาไม่ออกหน้าให้นาง ครั้งหน้า
คนฝูงนั้นจะไม่เล่นแรงขึ้นอีกหรือ

กลับถึงเรือนชั้นหยวน ถึงห้องนอนแล้วถอดเสื้อเปียบๆ
ไปซื้อวันชะเง้อมองห้องด้านใน ก่อนจะหันมองปิงเหลียนด้วย
แววตาสอบถาม

ปิงเหลียนสายหน้า

คราวนี้ไปซื้อวันถึงโล่งใจ ยืนข้างม่านฉลุปรับลมหายใจ
แล้วถึงไปนั่งลงข้างเตียง

ภรรยาสาวสวยที่รักของเขาขดตัวอยู่ในผ้าห่มแพรสีแดง
เข้ม เผยให้เห็นเพียงใบหน้าน้อยขาวนวลขนาดเท่าฝ่ามือ คง
เพราะร่างกายอบอุ่นแล้ว บนใบหน้านางจึงไม่ได้ขาวซีดเหมือน
เมื่อครู่

ไปซื้อวิญลูปหัวนาง นอนลงข้างนางเงียบๆ กุมมือน้อย
ที่ปกติดอบอุ่น แต่วันนี้เย็นเฉียบของนางไว้

ผู้ใดจะรู้ว่านางกลับพลิกฝ่ามือหยิกเขา

ไปซื้อวิญตกตะลิ่ง

ฉิเมียวคำตัวลุกขึ้นครึ่งหนึ่ง ตำหนิเขา “ท่านไปที่ใด ฉวย
โอกาสตอนที่ข้าหลับอยู่ ตนเองไปเรือนจินเซียงไช่หรือไม่”

“ข้า...”

“ไม่ต้องหลอกข้า” ฉิเมียวหยิกหลังมือของเขากอีก “ดีร้าย
ข้าก็เป็นหมอ ท่านเป็นคนป่วยเหตุใดจึงไม่เชื่อฟังข้า”

เขาไหนเลยจะเห็นนางเป็นหมอ เห็นเป็นเพียงหญิงสาว
ที่อ่านตำราวิชาแพทย์เพียงไม่กี่เล่มเท่านั้น ยามนี้นางตำหนิเขา

เช่นนี้ ไปซื้อวันรู้สึกว่าน่าสนใจยิ่งนัก เขายิ้มแยมพยักหน้าพูดว่า
“ขำรู้ผิดแล้ว ครึ่งหน้าจะเชื่อฟัง”

“หลอกขำทั้งนั้น” ฉีเมี่ยวโมโหจนขิงตา แต่ไม่อาจทำ
อะไรได้

วิชาแพทย์ของนางไม่กล้าแสดงออกมากเกินไป เพียง
กล้าใช้กับไปซื้อวันเล็กน้อย อย่างไรก็ตามเสียเจ้าของร่างเดิมก็ไม่เคย
เรียนวิชาแพทย์ นางแสดงออกมากเกินไปจะทำให้คนระแวง
ทำให้คนเห็นนางเป็นปีศาจคงไม่น่าสนุก

แต่ในฐานะหมอยาจิน ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์เป็นหน้าที่
จากสวรรค์ เห็นคนเจ็บปวดนางก็อดไม่ได้ ยิ่งกว่านั้นคนผู้นี้ก็ยัง
เป็นสามีของนาง

เห็นฉีเมี่ยวขิงตาใส่เขาเงียบๆ ไปซื้อวันรู้สึกเพียงน่า
สนใจ เอี่ยมแขนยาวคว้านางมาโอบไว้ในอ้อมกอด ปลอดภัยว่า
“เจ้าดูสิ ขำไม่เป็นไรจริงๆ ในเมื่อรู้ว่านางจงใจขำโมโหขำ จะให้
นางสมหวังได้อย่างไร ยิ่งกว่านั้นเจ้าถูกกลั่นแกล้ง ขำมีเหตุผล
อันใดให้ต้องแกล้งหุหนวกเป็นไป”

“ขำไม่ได้ถูกกลั่นแกล้งจริงๆ เสียหน่อย ขำจงใจ”

“วันหน้าอย่าทำเช่นนี้อีก” ไปซื้อวันพูดอย่างจริงจัง “ถ้าเจ้าไม่ชอบจริงๆ เพียงบอกข้าก็พอ ข้ายอมมีวิธีให้เจ้าไม่ต้องไปค้ำบับเห็น เช่นบอกผู้อื่นว่าข้าป่วยหนัก ข้างกายห่างกันไม่ได้วันนี้เจ้าถูกรังแก ข้ายังถูกสาदन้าเห็นทั่วตัว เกิดป่วยขึ้นมาจริงๆ จะทำอย่างไร”

“ข้า...ช่างเถอะ ข้าไม่คิดให้รอบคอบเอง” อีกทั้งไม่นึกว่าไปซื้อวันจะให้ทำนางถึงเพียงนี้

ฉิเมียวฟิงหัวไหล่ของเขา สูดกลิ่นยาหอมอ่อนๆ และกลิ่นเฉพาะตัวบนร่างเขา ในใจค่อยๆ สงบนิ่ง

ยังอยู่ด้วยกัน นางก็ยิ่งหลงรักเขาอย่างไม่อาจควบคุมได้ โชคดีที่ช่วงนี้หลังใช้เลือดของนาง สภาพร่างกายของไปซื้อวันก็ฟื้นตัวขึ้นแล้ว แม้จะทุเลาขึ้นเล็กน้อย แต่ถึงอย่างไรก็ไม่ใช้สภาพใกล้ตาย หากเป็นเช่นนี้ต่อไป นางก็มั่นใจว่าจะรักษาเขาให้หายดีได้

เห็นนางไม่พูด ไปซื้อวันก็นึกว่าตนเองพูดเข้มงวดเกินไป จนนางตกใจ รีบตอบหลังนางอย่างปลอบโยน “พอแล้วๆ ไม่ต้องกลัว ข้าไม่ได้ตำหนิเจ้า”

นี่เมื่อยไ้สตี อดหัวเราะไม่ได้ เขาเอ็นดูนางเหมือนเด็ก
จริง ๆ

ที่จริงรู้ความคิดของเขา วันหน้าหากมีเรื่องอะไรสองคน
ไม่อาจคิดเห็นเช่นเดียวกัน ขอเพียงอดอ่อนทำตัวน่ารักก็
จัดการได้แล้ว คนผู้นี้แม้เย็นชาห่างเหินต่อคนนอก หน้าตาก็ดู
น่ากลัวเล็กน้อย แต่สำหรับนางเป็นเพียงคนแข็งนอกอ่อนใน

“อาจารย์”

“อิม?”

“วันหน้าท่านยังจะดีกับข้าเช่นนี้หรือไม่”

“แน่นอนอยู่แล้ว เจ้าเป็นภรรยาของข้า ไม่ดีกับเจ้าจะดี
กับผู้ใด”

นี่เมื่อยซุกในอ้อมแขนเขาอย่างอดอ่อน “เช่นนั้นท่าน
ต้องรักษาคำพูด อย่านำไปชอบหญิงงามนางอื่น ต้องดีกับข้า
เช่นนี้ตลอดชีวิต”

นางกำลังมอบชั่วชีวิตให้เขากลาย ๆ

ไปซื้อวันหวานอมขมกลืน แต่เพียงยิ้มให้นาง “ได้ ข้า
รักษาคำพูด ดีกับเจ้าเพียงผู้เดียวตลอดชีวิต”

ไม่ว่าชีวิตเขาจะยาวหรือสั้น ก็จะทำเพื่อนางเพียงผู้เดียว

“เช่นนั้นตกลงตามนี้” ฉีเมื่อยยิ้มตาทายกอดเขาหลับตา
“นอนเถอะ พรุ่งนี้ข้าวัดตัวให้ท่าน ปรึกษากับช่างห้องตัดเย็บ
ตัดเสื้อผ้าฤดูใบไม้ร่วงให้ท่าน”

ยามนี้เริ่มทำชุดฤดูใบไม้ร่วง ฤดูร้อนทำชุดฤดูหนาว
เวลากำลังพอดี

“เสื้อผ้าของข้าส่งห้องตัดเย็บไปทำก็ได้ เสื้อผ้าของเจ้า
ตกลงกันว่าจะส่งช่างร้านตัดเย็บทำให้ไม่ใช่หรือ”

“ข้าก็ต้องหาอะไรทำบ้าง” เจ้าของร่างเดิมเชี่ยวชาญงาน
เย็บปักถักร้อย ต่อให้นางไม่ชอบเพียงใด ดีร้ายก็ไม่อาจละทิ้ง
ฝีมือของนาง

“ถ้าเจ้าว่าง อยู่กับข้าก็พอแล้ว”

“เย็บปักถักร้อยก็อยู่กับท่านได้”

“ข้าหมายถึงเจ้าเพียงอยู่เคียงข้างข้า เป็นพู่ห้อยพัด เป็น
เตากำยาน” พุดพลงสุดหายใจลึกตรงต้นคอของฉีเมี่ยว

“เมี่ยวเออร์ เหตุใดตัวเจ้าถึงได้หอมเพียงนี้ ได้กลิ่นแล้ว
สบายใจนัก”

นางไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะตอบเขาอย่างไร

สองคนกระซิบพุดคุย เหนื่อยแล้วนอนอยู่ในอ้อมแขน
ของกันและกัน

ในเรือนจินชิว เหล่าไท่จวินฟังจางซื่อร้องไห้ปรับทุกข์จบ ใน
ที่สุดก็วางประจำไม้จันทน์แดงที่นับอยู่ครู่ใหญ่ จากนั้นฉวยมือ
หยิบประจำหยกแข็ง ใบหน้ายิ้มแย้มเมตตาหลบตาก็หน้า
แต่ไม่เห็นรอยยิ้มจริงใจเท่าใด “จางซื่อ”

“ท่านแม่ ท่านว่าข้าสร้างกรรมอะไรไว้ เลี้ยงคนเนรคุณ
เช่นนั้นออกมา เขาเอาแต่เข้าข้างฉีซื่อ ข้าเลี้ยงเขามาหลายปีถึง
เพียงนี้ กลับไม่รู้จักกตัญญูข้า...”

“ต่อหน้าข้าเหตุใดเจ้าต้องพูดเรื่องพวกนี้ เจ้าเห็นเขาเป็น ลูกชายแท้ๆ ของเจ้าหรือไม่ มีหรือข้าจะไม่รู้”

เหล่าไท่จวินยิ้มแยมแจ่มใส พูดต่อว่า “เจ้าไม่ต้องร้องไห้ ในโลกนี้แต่ไหนแต่ไรต้องทุ่มเทใจมากเพียงใด ถึงได้รับผล ตอบแทนครึ่งเสี้ยว เจ้าไม่ได้ปฏิบัติต่อเขาอย่างจริงจัง คราวนี้ ยังจะเรียกร้องให้เขาปฏิบัติต่อเจ้าอย่างจริงจังหรือ”

“แต่...” ใบหน้าของจางซื่อเต๋มไปด้วยน้ำตา “ในเมือง หลวงนี้ แม้ลูกหลานตระกูลร่ำรวยมีเกียรติจะไม่ได้ปฏิบัติต่อบิดามารดาอย่างจริงจัง แต่ดีร้ายอย่างไร พวกเขาก็ต้องคำนึงถึงหน้าตาของกันและกัน แต่เขาล่ะ”

“เจ้าเรียกภรรยาที่เพิ่งแต่งงานของเขามา ทั้งรดน้ำร้อน และสาดน้ำเย็น ไม่ได้คำนึงถึงหน้าตาของเขาเช่นกัน”

จางซื่อโกธรจนหน้าซีด พูดย้อนว่า “ท่านแม่ วันนี้เกิดอะไรขึ้น เหตุใดท่านถึงช่วยพันธมิตรผสมผู้นั้น! ปกติท่านเห็นเขา ชัดตาไม่ใช่หรือ”

“ดูเจ้าอารมณ์แปรปรวน” ฮูหยินเฒ่ายิ้มพูด “ข่มกลั่นอารมณ์หน่อย อายุมากเพียงนี้แล้วเหตุใดยังทำไม่ได้”

จางชื่อโมโหจนหน้าม่วงคล้ำ

ซูหยินเฒ่าคิดชั่วครู่ ก่อนพูดว่า “เวลานี้ใกล้จะถึงวันเกิดของข้าแล้ว เจ้าตั้งใจคิดให้ดีว่าจะทำอย่างไร อยู่ว่างๆ คิดแต่เรื่องไร้สาระมีประโยชน์อะไร ข้าก็มีลูกชายเพียงคนเดียว เจ้ายังหวังให้ข้าบีบคอเขาให้ตายระบายอารมณ์ให้เจ้าหรือ อย่าได้โง่เขลาไร้เดียงสาไปเลย”

จางชื่อโมโหอาจทนดูท่าทางเทศนาของแม่สามีที่สุด แต่นางก็ไม่กล้าโต้แย้ง ทำได้เพียงขานรับ

หลังจากกลับห้องล้างมือล้างหน้า นางก็หวนนึกคำพูดของซูหยินเฒ่าอย่างละเอียด แล้วกลับเกิดไหวพริบขึ้นมา

วันเกิดของซูหยินเฒ่า จะได้ทำสิ่งที่ต้องการพอดี

บทที่ 44 หนุหนหลัง

ฉิเมียวตื่นแต่เช้าจัดเตรียมอาหารบำรุงสุขภาพให้ไปซื้อวิ้นกินอาหารกับเขาแล้วถึงส่งอวี๋เหลียนไปห้องตัดเย็บ ขอขนาดตัวของไปซื้อวิ้น เปิดร้านขายผ้าตัดเสื้อให้เขา

ตัวนางเองไม่เชี่ยวชาญเรื่องนี้ โชคดีที่ร่างกายนี้ชื่นชอบเรื่องงานฝีมือเย็บปักถักร้อย เมื่อหยิบกรรไกร ความทรงจำเหล่านั้นก็พรุ้งพู่ รวากับร่างกายมีจิตสำนึกของตนเอง

หลังตัดเสื้อผ้าเหมาะสม เทียบขนาดอีกครั้ง ฉิเมียวก็หอบงานเย็บปักถักร้อยไปห้องข้างโถง ทำงานเงียบๆ ไปด้วยนับว่าอยู่กับไปซื้อวิ้นไปด้วย

ยามนี้ไปซื้อวิ้นกำลังตรวจสอบบัญชีอยู่

ข้างนอกมีเรื่องที่ต้องจัดการไม่น้อย อีกทั้งกิจการพวกนี้ก็ไม่ยอมบอกคนในครอบครัว แน่หนอนว่าไม่อาจเปิดเผย และไม่อาจเชิญผู้ช่วยอย่างเอิกเกริก ดังนั้นลี้หย่งอยู่นอกจวนจึงสั่งคนทำเรื่องสำคัญส่วนใหญ่เสร็จแล้ว เมื่อมาถึงมือไปซื้อวิ้นก็มีเพียง

ส่วนสำคัญ แม้จะเป็นเช่นนั้น การบริหารการดำเนินงานการเงินอื่น และหोजวี่เสียน เรื่องที่ต้องให้เขาตัดสินใจวางแผนก็ยังมีไม่น้อย

ฉิเมี่ยวถือสะตังปักกลาย เหม่อมองไปซื้อวัน

เมื่อก่อนวันคืนที่ยาวนานพวกนั้น เขานอกจากจะป่วย แล้ว อาจมีเพียงเมื่อทำการค้าหาเงิน ถึงจะนับว่าเขาได้ใช้ชีวิตที่ตนเองชอบกระมัง แต่นี่ก็เป็นงานอดิเรกที่น่าอึดอัดและน่าเหนื่อยล้าแทบตาย

มองเงียบๆ เช่นนี้ คนที่อ้างว่างราวกับหลอมละลาย ตัวตนในอากาศรอบข้าง ฉิเมี่ยวรู้สึกทั้งรักทั้งสงสารอย่างอธิบายไม่ถูก

“เมี่ยวเอ๋อร์” สาวน้อยผู้นี้จะมองอีกนานเท่าใดกันแน่ ไปซื้อวันเซตสายตาอย่างเขินอายเล็กน้อย วางสมุดบัญชีลง

“ว่าอย่างไร หิวน้ำหรือไม่” บัดนี้เกลี้ยกล่อมให้เขาดื่มน้ำ เป็นหน้าที่สำคัญ

ไม่รอเขาตอบ ฉิเมี่ยวไปถือน้ำมา ยิ้มหวานมองเขา

ไปซื้อวินถูกรอกน้ำอีกแก้วอย่างจรรยาบรรณ หลุดหัวเราะ
พูด “สาวน้อย เกิดอะไรขึ้นกับเจ้ากันแน่ นี่คือน้ำ ไม่ใช่สุราเสีย
หน่อย ไม่เห็นผู้ใดชอบให้คนดื่มน้ำ”

“ข้าทำเพื่อท่านไม่ใช่หรือ ข้ากับท่านหมอลี้เห็นพ้อง
ต้องกันว่ายาที่ท่านกินยามนี้ ดื่มน้ำมากก่อนข้างดีต่อร่างกาย
มิฉะนั้นท่านคิดว่าข้าชอบถือกระโถนให้ท่านหรืออย่างไร”
ฉีเมี่ยวพูดโพล่งออกมา จากนั้นถึงคิดว่าตนเองพูดอะไร หน้า
แดงขึ้นมาทันที

นางไม่ยอมทรมานเขา ถึงคอยดูแลปรนนิบัติเขาปลด
ทุกข์เสมอ ในใจคิดว่าท่านนี้เป็นเพียงคนป่วยของนาง นางก็
ไม่มีอะไรให้เขินอาย แต่เรื่องราวไม่่ง่ายอย่างที่นางคิดไว้ เพราะ
คนป่วยท่านนี้ยังเป็นสามีของนาง

ไปซื้อวินกระแอม พูดว่า “เจ้าอยู่ในจวนเบื้อหรือไม่ ข้า
ออกไปเกี่ยวกับเจ้าดีหรือไม่”

“ข้างนอกมีอะไรน่าเที่ยว ยิ่งกว่านั้นวันนี้ลมแรง ร่างกาย
ท่านเพิ่งจะดีขึ้น อย่าปล่อยให้ตัวเองเป็นหวัด อีกทั้งข้าอยู่ที่นี้
เย็บปักถักร้อยไปเฝ้ามองท่านไป ดีนัก ไม่เบื้อแม่แต่น้อย”

“โอ้ มองข้าก็กลายเป็นการฆ่าเวลาหรือ”

“ใช่” ฉีเมี่ยวพยักหน้าอย่างจริงจัง

“ข้าไม่ได้หล่อเหลาถึงเพียงนั้นเสียหน่อย”

“ผู้ใดบอกเช่นนั้น” ฉีเมี่ยวยิ้มพูด

“ที่จริงท่านหล่อเหลามากนะ วันที่พวกเราแต่งงานกัน เหล่าไท่จวินกับอานลู่โหวฮูหยินให้ข้าไปเรือนจีนซิวเพื่อเยี่ยมท่าน ยามนั้นท่านนอนอยู่บนเตียง แม้จะผอมเกินไป สีหน้าก็ดูไม่ดี แต่ยามที่ท่านหลับไม่รู้ตัว ก็ยังมองออกว่าหน้าตาคลายเพียงแต่เมื่อท่านลืมตา ความรู้สึกที่เผยให้เห็นก็ต่างออกไป”

“ต่างออกไปอย่างไร”

“เมื่อท่านมองผู้อื่น สายตาต่างออกไป ทั้งที่เป็นคนหล่อเหลาถึงเพียงนั้น แต่สายตากลับเย็นเยียบบิดเบี้ยวบ่อยครั้ง ปฏิบัติต่อผู้อื่นก็เป็นเช่นนี้” ฉีเมี่ยวเว้นวรรค ก่อนยิ้มพูด “ท่านอย่าคิดมาก ข้าไม่ได้ตำหนิตาน”

ไปซื้อ⁺วินหลุดหัวเราะ “ข้ารู้”

“รู้จักดี รอให้ข้าขุนท่านให้อ้วนขึ้นสักหน่อย แน่หนอนว่า
ต้องหล่อกว่าน้องสาม”

ที่แท้ในสายตาของสตรี บุรุษเช่นก่วนจวินเยียนนั้นถึงจะ
เป็นชายงาม เขาไม่ได้หึงหวงและไม่คิดจะเปรียบเทียบความ
หล่อเหลากับผู้อื่น ฉี่เมี่ยวพุดเช่นนี้ เขากลับรู้สึกขบขันมากกว่า

“เจ้าเอ๋ย บุรุษยังสนใจความหล่อเหลาทำอะไร”

“คนเรารักสวยรักงามกันทั้งนั้น ท่านจะหน้าตาหล่อเหลา
หรือไม่ ก็ล้วนเป็นสามีของข้าไม่ใช่หรือ ข้ายอมหวังช่วยท่าน
บำรุงรักษาให้ดี”

ประโยคว่า ‘สามีของข้า’ ทำให้ไปชื่อวันหัวใจเต๋นรั้ว นาง
บริสุทธิ์ราวกับกระดาษขาว จนถึงบัดนี้ไม่รู้รสชาติแห่งความรัก
แต่ชาติก่อนพวกเขามีลูกชายหนึ่งคน เขาย่อมเคยมีช่วงเวลาสุข
ทุกข์กับนางสักพัก และรู้จักทั่วตัวนางตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า

ยามนี้ขบคิดคำพูดของนาง ไปชื่อวันก็เลี้ยงไม่ได้ที่จะ
จินตนาการ

ก่อนหน้านั้นเขาเคยลองดู หวังว่าจะผลักนางออกไปได้
รักษาร่างกายบริสุทธิ์ให้นาง จากนั้นค่อยหาคู่ครองที่ดีให้นาง

เพียงแต่ภายหลังเขาก็คิดตก การปล่อยนางไปนั้นเป็น
เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ อีกทั้งเมื่อแปะป้ายสินค้าของเขาไปชื่อวัน
บุรุษผู้ใดก็คงไม่เชื่อว่าพวกเขาเป็นสามีภรรยาเพียงในนาม
ไม่ได้เป็นสามีภรรยากันจริง คงไม่อาจลากนางไปตรวจสอบยาม
ที่พูดคุยเกี่ยวกับการแต่งงานกระมัง นั่นย่อมเป็นการดูถูกนาง

ในเมื่อเขาทำไม่ได้ ปล่อยวางไม่ได้ เหตุใดต้องฝืนใจ
ตนเอง ทิ้งทรัพย์สินก้อนใหญ่ไว้ให้นาง หากคนหนุ่มหลังที่ไว้ใจได้
ทำให้นางอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุขตลอดชีวิตได้เช่นกัน

คิดได้เช่นนี้ ไปชื่อวันก็ไม่เสียดำกับนางอีก ยิ้มหวาน
พลาบพุดว่า “ท่านหมอดี เจ้าว่าร่างกายนี้ของข้า เมื่อใดจะร่วม
หอกับภรรยาข้าได้”

ไม่นึกว่าหัวข้อสนทนาของเขาจะเปลี่ยนมาเรื่องนี้อย่าง
ไม่อาจอธิบายได้

ฉีเมี่ยวหน้าแดงทันที กลอกตามองเขา “ไม่รู้!”

“ไม่รู้หรือ” เขาโอบเอวนางให้หนึ่งข้างกาย จงใจหยอกล้อนาง “เจ้าเป็นหมอไม่ใช่หรือ”

“เรื่องนั้นข้าไม่รู้”

ไปซื้อวันกอดคนตัวหอมกรุ่น เห็นนางไปหูกับกกหูแดง เรื่องจืดจางหมกมุ่นนางไม่ได้ เขาไม่เห็นนางเป็นหมอด้วยซ้ำ ดังนั้นเมื่อครูเป็นเพียงคำพูดล้อเล่นเท่านั้น

ฉีเมียวกำลังจะโต้ตอบ แต่แล้วตรงทางเดินก็มีเสียงของอวี๋เหลียนรายงานมา “ชื่อจื่อ ฮูหยิน หมัวมัวผู้ดูแลข้างกาย อานลู่โหวฮูหยินมารายงาน บอกว่าอานลู่โหวฮูหยินเป็นหวัด เชิญชื่อจื่อกับฮูหยินเฝ้าไข้หน้าเตียง”

ฉีเมียวขมวดคิ้ว

“เมื่อวานตอนไปหาอานลู่โหวฮูหยิน ท่านพูดอะไร อีกเดี๋ยวเข้าไปเฝ้าไข้ จะได้ว่าควรพูดและทำอะไร จะได้ไม่ตะต้องดวงซวยของผู้ชรา กลับจะยั่วให้นางหายป่วยช้าลง”

ไปซื้อวันพูดเสียงเรียบ “ข้าไม่ได้พูดอะไร เพียงสาดน้ำใส่ นางเท่านั้น”

“อ่า?!” ฉีเมี่ยวตื่นตะลึง ครู่ใหญ่ถึงได้เสียงคิ่น “ท่านเสียชีวิตไปแล้ว นั่นเป็นมารดาท่าน”

“นางไม่เห็นข้าเป็นบุตรชายของนาง” ไปชื่อวินบรรยาย

ฉีเมี่ยวส่ายหน้า “แต่...แต่จะถึงอย่างไรนางก็เป็นมารดาท่าน มีบุญคุณที่เลี้ยงดู ท่านไม่พอใจนางเพียงใดแต่จะใช้หน้าสาดนางโดยตรงได้อย่างไร”

“นางกล้าทำกับเจ้าอย่างไร ข้าก็กล้าทำกับนางอย่างนั้น”

บุรุษผู้นี้...

แม้เขาจะเอาแต่ใจไม่มีเหตุผล แต่ฉีเมี่ยวกลับรู้สึกอบอุ่นในใจ รวากับกระแสน้ำอุ่นไหลเวียนตามเลือด แผลไปทั่วร่างกายทำให้นางทั่วตัวเบิกบานใจ รวากับหัวใจที่เมื่อวานอยู่ในเรือนจินเซียง ถูกสาวใช้สาดน้ำเย็นอย่างนั้นจนเหน็บหนาว ยามนี้ถูกทำให้อบอุ่นอีกครั้ง

“อาจาว” ฉีเมี่ยวจับมือไปชื่อวิน “นั่นเป็นมารดาของท่าน แม่สามีของข้า แม่นางมีความผิดร้ายแสดพันแก้ว นั่นก็เป็นนาง

กลิ่นแก๊สลูกสะเป่ ทำนอย่าได้ทะเลาะกับนางเช่นนี้อีก มิฉะนั้น
ภายนอกเล่าลือจะไม่ดีสำหรับท่าน บอกว่าท่านไม่กตัญญู”

“ไม่เป็นไร” ไปซื้อวันพลิกมือกุมมือนางไว้ จ้องมองนาง
แล้วกล่าวว่า “ข้าสนใจเพียงเจ้ามีความสุขหรือไม่ ส่วนนางนั้น
ไม่สำคัญจริง ๆ ยิ่งไปกว่านั้นคนใกล้ตายเช่นข้า ยังต้องใส่ใจว่า
คนจะวิพากษ์วิจารณ์ข้าอย่างไรอีกหรือ”

“พูดเหลวไหล!” ฉีเมี่ยวหยิกมือของเขา “มีข้าอยู่ ไหนเลย
จะให้ท่านตาย ถ้าพูดเหลวไหลอีก ข้าจะไม่สนใจท่านแล้ว!”

เด็กสาวผู้กำลังกลัวระมิง

ไปซื้อวันกอดนางไว้ในอ้อมแขนเงียบ ๆ ในอนาคตจะต้อง
มีวันนั้นที่เขาต้องปล่อยมือจากไป ถึงตอนนั้นนางจะทำอย่างไร
จะกลัวหรือไม่

“เมี่ยวเออร์ ข้าแค่พูดเท่านั้น อีกทั้งผู้ใดบอกว่าข้าจะต้อง
ตาย เจ้าจำไว้ แม้อนาคตมีวันที่ข้าสว่างหน้าไปก่อน เจ้าก็ไม่ต้อง
กลัว ต่อให้ข้ากลายเป็นลม กลายเป็นควัน ก็จะไม่อยู่ข้างกายเจ้า
ปกป้องเจ้า เคียงข้างเจ้า”

ฉีเมี่ยวสะเทือนใจ ถูกคำพูดจริงใจเช่นนี้ทำให้หัวน้ไหล

“ช่างพูดจาไพเราะอ่อนหวานถึงเพียงนี้ ข้าไม่เชื่อหรอก”
ฉีเมี่ยวหน้าแดงก่ำนั่งตัวตรง แล้วพูดว่า “เดี๋ยวข้ายังต้องไปเรือน
จินเซียงเฝ้าไข้”

“ไม่ต้องไป” ไปซื้อวันตะโกนส่งคนข้างนอก “ไปแจ้งพวก
เขา บอกว่าเมื่อวานฮูหยินกลับจากเรือนจินเซียงก็เป็นหวัด
ยามนี้ยังตัวร้อนหลับไม่รู้ตัว ไม่อาจปรนนิบัติอานลู่โหวฮูหยินได้
จริงๆ ให้พวกเขาไปเชิญผู้อื่น หรือเรียกคุณหนูสี่กับคุณหนูห้า
ไป”

อวีเหลียนตรงทางเดินขานรับอย่างสะใจ ไปบอกคนมา
รายงาน

หญิงรับใช้สูงวัยฟังแล้วรู้สึกว่าจะไม่เข้าท่าจริงๆ “อานลู่โหว
ฮูหยินล้มป่วย ชื่อจื่อฮูหยินกลับไม่แยแสหรือ”

อวีเหลียนปากไวที่สุด ได้ยินประโยคนี้พูดเสียดสี “ชื่อจื่อ
ฮูหยินของพวกเรา ก็ล้มป่วย อีกทั้งป่วยได้อย่างไรอานลู่โหว
ฮูหยินรู้ดีที่สุด ไม่ใช่รู้ว่าฮูหยินของพวกเราล้มป่วย อานลู่โหว
ฮูหยินก็บังเอิญล้มป่วยไปด้วยหรือ”

“เจ้า! เป็นเพียงสาวใช้ เหตุใดจึงกล้าพูดจาถึงเพียงนี้!”

“ข้ากล้าอยู่แล้ว แต่เจ้าไม่กล้า ดังนั้นเชิญหม่อมมัวรีบไป
รายงานเถอะ อย่าให้อานลู่โหวฮูฮยินรอนาน”

หม่อมมัวผู้ดูแลไปแล้ว

ไม่นานก็กลับมาอีก “อานลู่โหวฮูฮยินบอกว่า รู้ว่าชื่อจื่อ
ฮูฮยินไม่เป็นไร คุณหนูสี่กับคุณหนูห้าอยู่ข้างกายแม้จะดี แต่ยัง
ขาดลูกสะใภ้ไม่ใช่หรือ เชิญชื่อจื่อฮูฮยินรีบไปดีกว่า”

ขณะที่อวีเหฺลียนเข้ามารายงาน ฉีเมี่ยวกำลังเย็บปักถักร้อยอยู่

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ นางก็เงยหน้าขึ้น กำลังจะตอบกลับ
ไปชื่อวินกลับยิ้มเยาะ กล่าวว่า “เจ้าบอกหญิงรับใช้นางนั้น ให้
อานลู่โหวฮูฮยินรอ เมี่ยวเอ๋อร์ยังป่วยอยู่ยอมไม่อาจเฝ้าใช้ แต่
สำนักหมอลวงมีหมอที่ไว้ใจได้ เตี่ยข้าจะยื่นหนังสือไปเชิญ
คนมา ถ้าตรวจแล้วไม่ป่วยแต่แก่งป่วย ข้าจะไม่ปล่อยพวกเขา
ไป”

อวีเหฺลียนแจ้งแล้ว หม่อมมัวผู้ดูแลรีบกลับไปเรือนจินเซียง

หลังถ่ายทอดคำพูดเมื่อครู่ของไป๋ซือวิน ทำให้ฮานลุโหว
ฮูหยินโมโหจนหงายหลังโดยแท้

“เขาพูดเช่นนี้หรือ”

“ต่อให้ท่านมอบความกล้าให้ป่าวชรามากเพียงใด ป่าว
ชราก็ไม่กล้าใส่ร้ายชื่อจื่อ สาวใช้ที่มาแจ้งข่าวรายงานเช่นนี้
จริงๆ”

ฮานลุโหวฮูหยินลุกขึ้นนั่งทันที แม้แต่ผ้าเช็ดหน้าเย็นที่
คลุมไว้บนหน้าผากก็โยนลงพื้น กำลังจะอำปากพูด ก็ได้ยินข้าง
นอกมีคนมารายงาน

“เรียนฮูหยิน ชุนกงกข้างกายว่านกุ้ยเฟยมาเจ้าคะ ยาม
นี้มุ่งหน้ามาลานบ้านของพวกเราแล้ว”

จางซือแปลกใจ

ว่านกุ้ยเฟยห้วงใยไป๋ซือวิน แต่มีเจตนาร้ายเป็นศัตรูกับ
นาง อยู่ดี ๆ ส่งขันทีมาต้องการจะทำอะไร!

ขุนสามสีให้อ้วนพี ท่านจะได้มีแรงตบตีกับญาติเหล่านั้น เล่ม 2

娇医



โน้ตเครื่องบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com    @amarinbooks  Camellia Novel

《娇医》

Author: 風光霽月 Feng Guang Ji Yue

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd.

(北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8278-5

เผยแพร่ครั้งแรก กันยายน 2568

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)